

Při opětém výkonu exekuce zabavil vymáhající věřitel tytéž věci, načež se ona třetí osoba domáhala na něm žalobou zrušení exekuce. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Soud odvolací nesdílí právní názor prvního soudce, že žalovaná strana jest vázána svým dřívějším prohlášením o vlastnictví žalobce k zabaveným motorům, které učinila v exekučním řízení. Neboť hlavním účelem takového prohlášení jest zrušení exekuce ohledně zabavených věcí, na které si třetí osoba činí vlastnické nároky, kdežto otázka vlastnictví jest jen otázkou podřadného významu. Není proto zabráněno vymáhající straně, by při opětém zabavení týchž předmětů v téže exekuční věci od svého dřívějšího stanoviska neupustila a neodvolala uznání vlastnictví třetí osoby. Ve sporném řízení bylo by posuzovati takový postup strany žalované podle § 266 druhý odstavec c. ř. s. Poněvadž první soudce, vycházející z nesprávného právního názoru, nevyšetřil a nezjistil skutekové okolnosti, o které žalobce opírá svůj vlastnický nárok, bylo odvolání vyhověti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rekursu nelze upříti oprávněnost. Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalovaná není vázána svým dřívějším prohlášením o vlastnictví žalobce k zabaveným motorům, které učinila v témže exekučním řízení. Chtěla-li žalovaná dosáhnouti zastavení exekuce, stačil návrh na zastavení exekuce. Žalovaná se však v návrhu ze dne 9. července 1928 neomezila na návrh na zastavení exekuce, nýbrž výslovně udala, že si dovolatel činí vlastnické nároky na zabavené tři motory, které ona uznává, a proto činí návrh na vyloučení těchto tří motorů z exekuce. Tímto výslovným uznáním dovolatelova vlastnického práva ke sporným třem motorům byla otázka vlastnictví k těmto motorům mezi stranami pro tuto věc vyřešena, žalovaná jest tímto uznáním vázána a nemůže v témže exekučním řízení znovu vésti exekuce na předměty, o nichž již uznala, že dlužníkovi nepatří. Odvolací soud jest proto na omylu, domnívá se, že žalovaná jest oprávněna upustiti od svého dřívějšího stanoviska a odvolati uznání vlastnictví. To by se mohlo státi jen za předpokladu, že by žalovaná odporovala platnosti uznání samého. Ustanovení § 266 druhý odstavec c. ř. s. zde nedopadá, poněvadž tu nejde o doznání pouhé skutečnosti, nýbrž o uznání dovolatelova vlastnického práva.

Čís. 8862.

Do usnesení poručenského soudu, jímž nebyla ohledně poručence schválena dohoda o rozdělení pozůstalosti, není oprávněn si stěžovati

jiný účastník (pozůstalá vdova), třebas se jí v důvodech usnesení odpírá z hmotněprávních důvodů právo na výživu podle § 796 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 112/29.)

Do usnesení poručenského soudu, jímž nebyla ohledně poručence schválena dohoda o rozdělení pozůstalosti, stěžovala si pozůstalá vdova. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Nejde tu, jak míní stěžovatelka, o usnesení pozůstalostního soudu jako takového, nýbrž okresního soudu jako poručenského soudu. Proti takovému usnesení nepřísluší však stěžovateli opravný prostředek, a to přes ustanovení § 9 nesp. říz., podle něhož má právo rekursní každá osoba, stížená opatřením nesporného soudce ve svých právech. Neboť stěžovatelka nenabyla protokolováním dědické dohody ještě žádných práv, nabývá práv teprve přístupem druhé smluvní strany, podmíněným poručenským schválením; v případě odepření schválení nedošlo vůbec ke smlouvě a proto není stěžovatelka ve svých právech vůbec stížena. Stěžovatelka ovšem uplatňuje, že dědická dohoda jest ve prospěch nezletilé, avšak k zastupování nezletilé není povolána, zejména, ana její práva s právy nezletilé kolidují.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu pozůstalé vdovy do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Jak z doslovu usnesení soudu první stolice i z věci samé patrno, jde o usnesení poručenského soudu, nikoli soudu pozůstalostního jako takového. Stěžovatelka míní, že usnesení, jímž soud první stolice odepřel schváliti dohodu o rozdělení pozůstalostního jmění, jest jednotným výrokem pozůstalostního soudu, v němž jest jen spoluzahrnuto i rozhodnutí o poručenském schválení. Náзору tomu nelze přisvědčiti. Jak rekursní soud správně dovodil, jest k platnosti právního jednání jménem nezletilé třeba, by bylo podle § 233 obč. zák. schváleno poručenským soudem. Bez tohoto schválení není tu ještě platného projevu nezletilé. Teprve, kdyby tu byl platný projev této nezletilé a souhlasný s ním projev druhé účastnice řízení, mohl by pozůstalostní soud vyvíjeti další činnost, vydati odevzdací listinu na podkladě dohody. Právem proto soud první stolice uvedl ve svém usnesení, že spornou dohodu neschvaluje mocí úřadu poručenského. Napadené usnesení odpovídá ustálené judikatuře nejvyššího soudu (srovnej mimo jiné rozhodnutí čí. 185, 902, 4591, 5844, 6400, 6961, 7505 sb. n. s.). I odkazuje se na důvody napadeného usnesení a stačí podotknouti ještě toto: Stěžovatelka poukazuje k tomu, že v důvodech usnesení první stolice odpírá se jí z hmotněprávních důvodů právo na výživu podle § 796 obč. zák. a že proto se jí musí přiznati právo ke stížnosti. K tomu jest uvést, že důvody rozhodnutí nepožívají mocí práva, nejsouce opatřením soudu podle § 18 nesp. říz. Není tedy stěžovateli bráněno, by pořadem práva neuplatňovala nárok na slušné zaopatření podle § 796 obč. zák. (srovnej rozhodnutí čí. 1614 a 8056 sb. n. s.).